

ה"ת 25270/03/20 - אמיר ביידר נגד משטרת ישראל ימ"ר צפון

בית משפט השלום בקריית שמונה

ה"ת 25270-03-20 ביידר ואח'
תיק חיצוני: 376399/2019

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקש אמיר ביידר
נגד
המשיבה

משטרת ישראל ימ"ר צפון

החלטה

פתח דבר:

ביום 11.3.2020 הוגשה מאת המבקש בקשה בהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) (נוסח חדש) התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**) במסגרתה עותר הוא להשיב לידי שני מכשירי טלפון נייד, מכשיר דיסק און קי, תעודת זהות ורישיון נהיגה אשר נתפסו על ידי המשיבה במסגרת חקירת תיק זה.

כעולה מהבקשה ומטענות הצדדים, ביום 9.2.2020 נתפסו מאת המבקש התפוסים הנ"ל וזאת לאחר שנחקר ונחשד בביצוע עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וסחיטה באיומים.

טענות המבקש:

במסגרת בקשתו בכתב, טען המבקש כי התפוסים הנ"ל נתפסו בביתו כבר ביום 9.2.2020, בהמשך נחקר במסגרת תיק פל"א 376399/2010 ושוחרר מבלי שהוגש נגדו כתב אישום עד היום.

המבקש הוסיף כי אין בדל ראיה הקושר אותו לחשד ביצוע עבירה פלילית כלשהי ומכל מקום גם אם ימצא במכשירים שנתפסו חומר ראייתי כלשהו הרי שניתן יהיה לעשות בו שימוש מבלי להמשיך להחזיק את המכשירים עצמם.

המבקש הוסיף כי כידוע הפסיקה מורה כי יש לחתור ל"חלופת תפיסה" במקרים שכאלה וכי, אין בכוונתו במידה ובסופו של יום יפרקו המכשירים בהתאם להנחיות לטעון טענות כנגד "כלל הראיה הטובה".

זאת ועוד, המבקש טען כי מכשירי הטלפון אישיים שמשמשים אותו עוצרים בתוכם את התנהלותו היומיומית ואין צורך להכביר מילים על הצורך של המבקש במכשירים אלה.

בתגובתו מיום 17.3.2020 ביחס לטענות המשיבה הפנה המבקש להחלטה של בית המשפט המחוזי בנצרת אשר במסגרתה נקבע כי קיימת סמכות לבית משפט זה לדון בבקשה בהיותו בית משפט במחוז צפון.

בהשלמת טיעוניו בכתב מיום 23.3.2020 שב והפנה המבקש לפסיקה של בתי המשפט השונים אשר הורו על השבת תפוסים לידי חשודים בתיקים שונים, הדגיש כי בפרשה דנן לא יוגש כל כתב אישום כנגד המבקש וכן הלין כנגד טענות המשיבה לפיהן המכשירים הניידים עדיין מצויים בבדיקה.

בסוף טיעוניו הפנה המבקש בשנית לחשיבותו של הטלפון הנייד לבעליו בהיותו ל"ידידו הטוב של האדם" בו עצורים זיכרונות ורגעים משמעותיים מחייו וכן, מידע אישי רב.

טענות המשיבה:

בתגובתה מיום 15.3.2020 ציינה המשיבה כי התפיסה בוצעה כדין מאחר והמבקש נחקר בתיק זה בגין עבירות סחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע.

המשיבה הבהירה כי תעודת זהות ורישיון הנהיגה של המבקש לא נתפסו על ידה ובכל הנוגע לדיסק און קי הרי שאין מניעה להחזרתו לידי המבקש.

בכל הנוגע לטלפונים הניידים הבהירה המשיבה כי אלה נתפסו במסגרת חקירה, הם עדיין נמצאים בבדיקה וכי נימוקים נוספים תמסור היחידה החוקרת לבית המשפט במידה ויתקיים דיון.

בסוף טיעוניה ציינה המשיבה כי לא ברור מדוע הוגשה בקשה לו לבית משפט השלום בקריית שמונה בעוד התיק נוהל בבית משפט השלום בנצרת ועל כן, מבקשת היא לתת החלטה על העברת התיק לבית המשפט בנצרת.

דין והכרעה:

בראשית הדברים מצאתי להדגיש, כי מצאתי לדחות את טענת המשיבה בדבר חוסר סמכות עניינית ומקומית של בית משפט זה לדון בבקשה וזאת לא רק בשים לב לקביעת בית המשפט המחוזי בנצרת בע"ח **28433-06-14 אורי נ' מדינת ישראל** (אליה הפנה ב"כ המבקש) אלא אף מן הטעם הפשוט כי בתי משפט השלום בנצרת וקריית-שמונה מצויים ממילא באותו מחוז שיפוט.

ודוק, עסקינן לא רק במבקש תושב העיר צפת אלא אף בעבירות אשר חלקן בוצעו באזור ראש-פינה והגליל העליון ומשכך, קיימת גם קיימת סמכות עניינית ומקומית לבית משפט זה לדון בבקשה.

לגופו של עניין ייאמר, כי לאור עמדת המשיבה ביחס לדיסק און קי, תוך שאינה מתנגדת להחזרתו, הנני מורה כבר כעת על השבתו לידי המבקש.

בנוסף, בכל הנוגע לתפוסים הנוספים שעניינם תעודת זהות ורישיון נהיגה של המבקש, בשים לב לעמדת המשיבה ולפיה אלה אינם בחזקתה, הרי שככל והינם מצויים בידי מי מרשויות אכיפת החוק, הנני מורה להשיבם לידי המבקש.

בכל הנוגע לטלפונים הניידים, הרי שלאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה אשר הוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי בשלב זה אין מקום להשיבם לידי המבקש ואולם, יש לקצוב ליחידה החוקרת פרק זמן מסוים לצורך סיום בדיקת תפוסים אלה וגיבוש ההחלטה בתיק, תוך שלאחר תקופה זו וככל שלא יוגש כתב אישום, יהיה מקום להשיבם לידי.

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים מצוי בהוראתו של סעיף 32(א) לפקודה, הקובע כדלקמן:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

כמו כן, במסגרת סעיף 34 לפקודה הנ"ל נקבעת סמכותו של בית המשפט ליתן הוראות ביחס לתפוסים אשר נמצאים בידי המשטרה, באופן הבא:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".

במסגרת רע"פ 1792/99 אלי גאלי נ' **משטרת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים) עמד כב' השופט מ' חשין על האיזון שעל בית המשפט לערוך בשאלת המשך תפיסתו של חפץ ובכלל זה כלי רכב, אשר לגביו נטען כי נעשה בו שימוש לביצוע עבירות פליליות:

"לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית-המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה - לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית-המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס,

אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס".

זאת ועוד, במסגרת בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) עמדה כב' השופטת א' פרוקצ'יה על הפרמטרים שעל בית המשפט לקחת בחשבון במסגרת שקילת האפשרות לשחרר את התפוס ל"חלופת תפיסה", כדלקמן:

"השאלה הראשונה מתמקדת בעצם קיומה המתמשך של עילת תפיסה. בחינתה מחייבת התייחסות, בין היתר, לשלב ההליך הפלילי, בנקודת הזמן הרלבנטית, אם מדובר בחקירה, מה סיכוייה להבשיל לכתב אישום ולמשפט; האם החשש לשימוש בחפץ לצורך ביצוע עבירה עתידית עודנו קיים, ומה עוצמתו; האם יש הסתברות לקיום משפט, ומה מידת הצורך בחפץ כראייה, ומה סיכויי ההרשעה העשויים להביא בעקבותיהם גם לחילוט החפץ, וכיוצא באלה שיקולים...

השאלה השנייה מתמקדת באפשרויות שחרור החפץ והתנאים לכך, בהינתן קיומה של עילת תפיסה מתמשכת. במסגרת זו יש לשקול את הצורך בהמשך התפיסה כדי להגשים את תכליתה מול עניינו של הפרט הנפגע בזכות קניינו, ולבחון את אפשרות האיזון בין השניים באורח מידתי".

ובהמשך הדברים:

"... בשקלול האינטרסים, תוערך מצד אחד מידת הצורך בהשגרת התפוס בידי המשטרה בהתאם לעוצמת התכלית שהתפיסה נועדה להשיג בנסיבות המשתנות של ההליך הפלילי המתפתח; מצד שני, ייבחנו היבטים שונים הנוגעים בטיבו של החפץ מבחינת בעל הקניין, כגון האם מדובר בחפץ שההחזקה בו מותרת על פי דין... מה מידת נחיצותו של בעל הקניין בחפץ, ושיעור נזקו משלילת החזקתו בטרם הסתיים ההליך הפלילי. בהקשר זה, עשוי להיות הבדל בין תפוס המשמש אדם לעסקו ולמשלח-ידו, לבין תפוס שאינו בר-שימוש יומיומי".

מכל המקובץ לעיל עולה, כי לצורך הכרעה שיפוטית ביחס לתפוסים, על בית המשפט לאזן בין האינטרס הציבורי, הכולל בין היתר את השלמת החקירה המשטרית ואיסוף הראיות לצורך הגשת משפט בעתיד ללא הפרעה, כמו גם את אפשרות הבאת החפץ כראייה במסגרת ההליך המשפטי וחילוטו בסיומו של ההליך לבין, הפגיעה בקניינו של בעל החפץ, בשים לב למהות החפץ המדובר ומידת השימוש והחשיבות שלו לבעליו.

לגופו של עניין:

כפי שנטען על ידי הצדדים, אין מחלוקת כי הטלפונים הניידים הנ"ל נתפסו בביתו של המבקש במסגרת חקירת תיק זה לצורך הפקת ראיות מפריקתם על ידי היחידה החוקרת.

כבר בשלב זה יש להדגיש כי לאחר עיון בחומר החקירה הרב שהועמד לרשותי ניתן לומר כי המדובר בפרשיה חמורה וסבוכה בה נחקר המבקש בגין חשד לעבירות קשירות קשר לביצוע פשע בין מספר רב של חשודים וביצוע לכאורה של עבירות סחיטה באיומים כלפי בעל עסק גדול של משאיות.

בנוסף, לאחר שעיינתי בכל החומר שהועמד לעיוני מצאתי כי בניגוד לטענות בא כוח המבקש הרי שבשלב זה, תוך שמצויים אנו למעשה כחודש וחצי בלבד לאחר תחילת החקירה הגלויה ומעצר המבקש ושחרורו בהמשך, תיק החקירה

מקים חשד סביר לביצוע העבירות מצדו של המבקש.

זאת ועוד, מצאתי כי התפוסים שנתפסו בתיק זה על ידי היחידה החוקרת ובכלל זה הטלפונים הניידים של המבקש מכילים ראיות אשר גם כן מחזקות את אותו חשד סביר כנגד המבקש ומשכך, תפיסתם ובדיקתם על ידי היחידה החוקרת נעשו כדין ולצורך קידום החקירה והגעה לחקר האמת.

יחד עם זאת, בניגוד לטענת המשיבה הרי שעיון בתיק החקירה מעלה כי הטלפונים הניידים למעשה נפרקו והופק מהם חומר ראיתי לא מועט, משכך, לא ברורה טענת המשיבה כי הטלפונים הניידים נדרשים לצורך המשך בדיקתם.

מכל מקום, גם אם טרם נפרקו הטלפונים הניידים עד תום, הרי שניתן היה לעשות זאת בפרק הזמן שחלף מאז תחילת החקירה הגלויה ותפיסת הטלפונים ועד היום וככל שדבר זה לא יעשה בתקופה הקרובה שבכוונתי לקצוב ליחידה החוקרת, יהיה מקום להורות על השבתם לידי המבקש.

איני מתעלם מטענת המבקש כי במציאות הקיימת מהווה טלפון נייד "ידידו הטוב של האדם", תוך שלטעמי בעניין זה הדברים נכונים, שכן מרבית תוכן חייו של אדם, אישי ותעסוקתי, מצוי בתוך הטלפון ואולם, באותה מידה ניתן לומר כי מבחינה חקירתית/משפטית מהווה מכשיר זה כר פורה וחשוב לאיתור ראיות וקידום החקירות המשטריות במטרה להגיע לחקר האמת.

בנסיבות האמורות, סבורני כי יש לערוך איזון בין זכות הקניין של המבקש, אשר כאמור נמצאת בעוצמה לא מבוטלת, לבין האינטרס הציבורי ומתן אפשרות ליחידה החוקרת להמשיך ולאסוף ראיות באמצעות התפוסים וגיבוש תיק החקירה לידי מסקנות סופיות והחלטה אודות הגשת כתב אישום, בין כנגד המבקש ובין כנגד אחרים בפרשה וכן, שימוש בתפוסים אלה כראיות במהלך המשפט כמו גם, חילוטם בהמשך.

בעניין אחרון זה מצאתי להבהיר, כי אכן תיק החקירה מלמד שלא בהכרח בסופו של יום יוגש כתב אישום כנגד המבקש ו/או כנגד אחרים ואולם, לעת הזו תוך שמצויים אנו זמן קצר יחסית לאחר פתיחת החקירה הגלויה, חקירה אשר טרם הסתיימה, יש מקום כאמור מחד לדחות את הבקשה בשלב זה ומאידך, לקצוב תקופה ליחידה החוקרת לגיבוש התיק לידי סיום.

סוף דבר:

הנני מורה למשיבה להחזיר לידי המבקש מכשיר דיסק און קי וכן, מורה, ככל שתפוסים אלה מצויים בידי רשויות אכיפת החוק, להחזיר לידי המבקש את תעודת הזהות ורישיון הנהיגה שלו.

בכל הנוגע לשני טלפונים ניידים של המבקש שנתפסו בתיק זה, הנני לקבוע כי ככל שלא יוגש כתב אישום כנגד המבקש או כנגד חשודים אחרים בתיק זה, אשר הטלפונים משמשים ראייה בעניינם, בתוך פרק זמן של 60 יום מהיום, יוכל המבקש לפנות בשנית לבית המשפט או אז יוחזרו הטלפונים לידי המבקש בין תוך קביעת תנאים ובין שלא.

להודיע לצדדים.

תיק החקירה יועמד לרשות היחידה החוקרת במזכירות בית משפט השלום בקריית שמונה.

ניתנה היום, ה' ניסן תש"פ, 30 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.